

РЕШЕНИЕ

№ 2261

гр. Варна, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 21 СЪСТАВ, в публично заседание на десети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Михаил Михайлов

при участието на секретаря Даяна М. Петрова
като разгледа докладваното от Михаил Михайлов Гражданско дело № 20213110117381 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са обективно и кумулативно съединени иски К. ГР. В., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. С.п. №68 срещу „Ч.м.“ АД, ЕИК***** със седалище и адрес на управление гр. Варна, бул. В.В. №256 за осъждане на ответника да заплати **сумата от 10198,35 лева** представляваща **незаплатено трудово възнаграждение** за периода 01.09.2018г. – 31.11.2021г. (съобразно допуснато изменение на иска по размер в о.с.з. проведено на 10.06.2022г.), ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 128, т.2 КТ, **сумата от 2281,07 лева мораторна лихва** върху главницата под форма на незаплатено трудово възнаграждение за периода 01.10.2018г.-03.12.2021г., (съобразно допуснато изменение на иска по размер в о.с.з. проведено на 10.06.2022г.), на осн. чл.86, ал.1 ЗЗД, **сумата от 4531,20 лева** представляваща дължимо **обезщетение за придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст**, ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 222, ал.3 КТ (съобразно допуснато изменение на иска по размер в о.с.з. проведено на 10.06.2022г.), **сумата от 1272,51 лева мораторна лихва** върху главницата под форма на дължимо обезщетение за придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст за периода 28.02.2019г.-03.12.2021г., на осн. чл. 86, ал.1 ЗЗД (съобразно допуснато изменение на иска по размер в о.с.з. проведено на 10.06.2022г.), като и **сумата от 752,90 лева незаплатено обезщетение за прекратяване на трудовия договор без предизвестие**, ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 221, ал.1 КТ (съобразно допуснато изменение на иска по размер в о.с.з. проведено на 10.06.2022г.).

В исковата молба се излагат твърдения, че ищцата е заемала длъжността

“електромонтьор, електронна апаратура“, като възникналото между страните ТПО е било безсрочно. Със заповед №010/31.01.2019г., на осн. чл. 327, ал.1, т.12 КТ е прекратено ТПО с ищцата. С прекратяване на ТПО поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст твърди, че ѝ се следва обезщетение в размер на 6 брутни работни заплати, както е посочено и в самата заповед за прекратяване на ТПО с работодателя. Със заповед №36/01.12.2021г. ответникът се задължил да заплати и обезщетение по чл. 221, ал.1 КТ.Твърди, че трудовото възнаграждение за процесния период било уговорено в минималния посочен от закона размер, като за процесния период не ѝ е изплащано такова. Претендира и присъждане на лихва за забава начислена от първо число на месеца следващ месеца на съответно дължимото трудово възнаграждение. Претендира и лихва за забава върху дължимото ѝ обезщетение по реда на чл. 222, ал.3 КТ.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответника. Не се оспорва, че страните са се намирали във валидно трудово правоотношение, което е прекратено на осн. чл. 327, ал.1, т.2 КТ, считано от 01.12.2021г.Посочва, че ответника не е преустановявал изплащане на периодичните трудови възнаграждения, но поради влошаване на икономическите условия е допуснал забавяне в тяхното изплащане.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено **от фактическа страна следното:**

Представена по делото е заповед № 036/01.12.2021г., с която е прекратено трудовото правоотношение с ищцата, като причина е посочена – заявление от работника поради забавяне изплащане на трудовото възнаграждение. В заповедта се посочва, че на страната се дължи обезщетение в размер на едно БТВ, на осн. чл. 221, ал.1 КТ.

Прието по делото е заключение на съдебно – счетоводна експертиза на вещото лице П.И., в което се посочва, че при запознаване с материалите по делото и след проверка на съответните документи в деловодството на ответника установява, че за периода 01.09.2018г.-31.11.2021г., общия размер на дължимото и незаплатено нетно трудово възнаграждение възлиза на 10198,35 лева. Лихвата за забава върху процесното задължение под формата на дължима главница за незаплатено трудово възнаграждение възлиза на 2281,07 лева. Дава заключение, че обезщетението по 222, ал.3 КТ възлиза на 4531,20 лева, съответно размера на мораторната лихва върху дължимия размер възлиза на 1272,51 лева. Обезщетението по чл. 221, ал.1 КТ в размер на 752,90 лева.

Предвид така изложеното, съдът намира от **правна страна следното:**

Съгласно разпоредбата на чл. 128, ал. 1 от КТ, работодателят е длъжен да плаща в установените срокове на работника или служителя уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. В настоящия случай, в тежест на ответника по предявения иск е да докаже заплащането на трудовото възнаграждение за посочения в исковата молба период.

В настоящото производство съдът приема предвид, разпределението на доказателствената тежест, съобразно която работодателя – ответник е този, който следва да установи по реда на пълното и главно доказване факта на плащане на трудовото възнаграждение, че същия не успя да установи този факт, доколкото не ангажира доказателства, от които може да бъде направен извод в противната насока. Изложеното мотивира съда да прием, че претенцията на ищеца по чл. 128, т.2 КТ е доказана по основание. От заключението на в.л. И. по назначената съдебно – счетоводна експертиза, която се кредитира изцяло, като обективно и компетентно дадено, съдът приема, че размера на дължимото и незаплатено нетно трудово възнаграждение на ищцата възлиза на 10198,35 лева. Този си извод вещото лице прави след анализ на записванията на намиращите се в счетоводството на ответника документи, поради което следва така определения размер на дължимото трудово възнаграждение на да бъде възприет от съда. При тези съображения предявения иск за заплащане на дължимо трудово възнаграждение за процесния период се явява основателен за установения от експертизата размер от 10198,35 лева, поради което следва да бъде уважен. Върху уважената главница следва да бъде присъдена и законна лихва за забава считано от депозиране на исковата молба в съда до окончателно изплащане на задължението.

Съобразно заключението на съдебно – счетоводната експертиза размера на задължението за забава върху дължимото трудово възнаграждение възлиза на 2281,07 лева. Предвид основателност на главната претенция по реда на чл. 128, т.2 КТ, то основателна се явява и акцесорната такава за присъждане на мораторна лихва. По изложените съображения предявения иск следва да бъде изцяло уважен в предявения размер от 2281,07 лева.

Съобразно разпоредбата на чл. 222, ал.3 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, а ако е придобил при същия работодател или в същата група предприятия 10 години трудов стаж през последните 20 години - на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца.

Не се оспорва от ответника в отговора на исковата молба, че ТПО е възникнало през 1978г., като със заповед № 1161/10.08.1978г. на ищцата е определена длъжността „Електромонтьор, електронна апаратура“. Не се оспорва също така и факта, че ищцата е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. От изложеното следва, че от възникване на ТПО между страните до прекратяване поради придобиване право на пенсия са изминали повече от десет години, който трудов стаж е положен при работодателя, при което на ищцата се следва обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение определено за срок от 6 месеца. Съобразно заключението на

в.л. И. размера на обезщетението по чл. 222, ал.3 КТ възлиза на 4531,20 лева, с оглед на което и този иск се явява доказан по основание и размер, с оглед на което следва да бъде изцяло уважен. Върху уважения размер се дължи и законна лихва считано от депозиране на исковата молба в съда до окончателно изплащане на задължението.

Основателността на главния иск за присъждане на обезщетение по чл. 222, ал.3 КТ определя и основателността на акцесорната претенция, като следва да бъде присъдена сумата от 1272,51 лева за процесния период.

Съобразно разпоредбата на чл. 221, ал.1 КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл. 327, ал. 1, т. 2, 3 и 3а работодателят му дължи обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение за срока на предизвестieto - при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение. Не е спорно в случая, че ТПО е прекратено при условията на чл. 327, ал.1, т.2 КТ– поради забавяне на изплащане на трудовото възнаграждение. Така изложеното води до извода, че претенцията е доказана по основание. От заключението на в.л. И., съдът приема, че размера последното брутно трудово възнаграждение на ищцата за пълен отработен месец възлиза на 836,55 лева. От изложеното следва, че така предявения иск е изцяло основателен за предявения размер от 752,90 лева, поради което следва да бъде уважен. Върху уважената главница следва да бъде присъдена и законна лихва за забава считано от депозиране на исковата молба в съда до окончателно изплащане на задължението.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора в полза на ищеца следва да бъдат присъдени съдебно – деловодни разноски. Ищецът релевира искане за присъждане на разноски под формата на процесуално представителство по реда на чл. 38, ал.1, т.3 КТ.

В съдебната практика и в частност Определение №442/28.06.2019 по дело №502/2019 на ВКС, ТК, II т.о., което напълно се споделя и от настоящия първоинстанционен съдебен състав се приема, че основанията, при които адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие, са предвидени в чл. 38, ал. 1 ЗАдв.: 1/ лица, които имат право на издръжка; 2/ материално затруднени лица; 3/ роднини, близки или на друг юрист. В посочената разпоредба не е уредено изискване клиентът да доказва наличието на някое от посочените основания при сключване на договора за правна помощ. Преценката дали да окаже безплатна правна помощ и дали лицето е материално затруднено или не се извършва от самия адвокат и е въпрос на договорна свобода между адвоката и клиента. Предпоставките за присъждане на адвокатско възнаграждение на адвокат, оказал безплатна правна помощ, са посочени в разпоредбата на чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗАдв.: адвокатът да е оказал безплатна правна помощ на някое от основанията по чл. 38, ал. 1, т. 1 – 3 ЗАдв.; в съответното производство насрещната страна да е осъдена за разноски, т. е. да е постановено

позитивно решение за страната, представлявана от съответния адвокат /чл. 38, ал. 2 ЗАдв. във връзка с чл. 78 ГПК/. При осъществяване на посочените предпоставки и заявено своевременно искане за присъждане на адвокатско възнаграждение съдът е длъжен да определи адвокатското възнаграждение на оказалия безплатната правна помощ адвокат в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗАдв., като осъди другата страна да го заплати.

Материалният интерес на спора в случая възлиза на 19036,03 лева, поради което в полза на указания безплатна правна помощ процесуален представител на ищеца се дължи възнаграждение в размер на 1101,09 лева, определен на осн. чл. 7, ал.2, т.4 от Наредба №1/09.07.2004г.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съда държавна такса в размер на 4% от цената на всеки един иск, но не по-малко от 50 лева за всеки един. По главния иск за дължимо трудово възнаграждение се дължи държавна такса в размер на 407,93 лева, по акцесорната претенция сумата от 91,24 лева, по иска за дължимото обезщетение по чл. 222, ал.3 КТ сумата от 181,24 лева, по акцесорния иск 50,90 лева, и по иска по чл. 221, ал.1 сумата от 50 лева, или общо сумата от 781,01 лева. Ответникът следва да бъде осъден да заплати и сумата от 200 лева представляващи заплатено от бюджета на съда депозит за назначената съдебно – счетоводна експертиза.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Ч.м.“ АД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. Варна, бул. В.В. №256 ДА ЗАПЛАТИ на К. ГР. В., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. С.п. №68 сумата от 10198,35 (десет хиляди сто деветдесет и осем лева и 35 ст.) лева представляваща незаплатено трудово възнаграждение за периода 01.09.2018г. – 31.11.2021г., ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда – 03.12.2021г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 128, т.2 КТ, сумата от 2281,07 (две хиляди двеста осемдесет и един лева и 7 ст.) лева мораторна лихва върху главницата под форма на незаплатено трудово възнаграждение за периода 01.10.2018г.-03.12.2021г., на осн. чл.86, ал.1 ЗЗД, сумата от 4531,20 (четири хиляди петстотин тридесет и един лева и 20 ст.) лева представляваща дължимо обезщетение за придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда – 03.12.2021г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 222, ал.3 КТ, сумата от 1272,51 (хиляда двеста седемдесет и два лева и 51 ст.) лева мораторна лихва върху главницата под форма на дължимо обезщетение за придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст за периода**

28.02.2019г.-03.12.2021г., на осн. чл. 86, ал.1 ЗЗД, като и сумата от **752,90 (седемстотин петдесет и два лева и 90 ст.) лева незаплатено обезщетение за прекратяване на трудовия договор без предизвестие**, ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда – 03.12.2021г. до окончателно изплащане на задължението.

ОСЪЖДА „Ч.м.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. Варна, бул. В.В. №256 **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат Д.П. Й. от АК – Варна, личен номер *****, служебен адрес гр. Варна, бул. В.В. №16А, ет.1, ап.7, в качеството му на процесуален представител предоставил правна помощ на ищцата К. ГР. В., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. С.п. №68 в производството по гр. дело № 17381/2021г. на ВРС, сумата от **1101,09 (хиляда сто и един лева и 9 ст.) лева**, определено от съда възнаграждение за процесуално представителство, на осн. чл. 38 ЗА.

ОСЪЖДА „Ч.м.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. Варна, бул. В.В. №256 **ДА ЗАПЛАТИ** на в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Варненски районен съд сумата от **981,01 (деветстотин осемдесет и един лева и 1 ст.) лева**, от която 781,01 лева дължима по делото държавна такса и сумата от 200 лева разноси заплатени от бюджета на съда, както и сумата от **5 (пет) лева** дължима държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист, на осн. чл. 78, ал.6 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на предварително изпълнение, на основание чл.242, ал.1 от ГПК, в частта досежно **присъденото трудово възнаграждение**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____